

*Zsíros sörényemet megrázom
— felhő szakad,
vállat rántok megvetőn
— a szőlőt jég veri el.*

*Úgyis ördög viszi az egészséget,
a pénzre pedig fütyülök:
összezsugorodom,
vissza a lábamba,
ölnyire a föld alá.*

JURAJ TUSIAK. Petrőcön született 1935-ben. Az elemi és a gimnáziumot szülővárosában fejezte be. 1953–54-ben újságíró, 1954–56-ban elvégzi az újvidéki tanítóképzőt, s évekig tanít. 1963–1970-ben a Hlas ľudu szerkesztője, majd 1972-ig a Vzlet című ifjúsági lapnál, 1972-től a Novy zivotnál dolgozik. Közben szerkeszti a Nasi pionieri, illetve Pionieri című lapot.

Verskötete: Maliny v januári (1962). Novelláskötete: Krcma (1973). Gyermekvers-gyűjteményei: Za priehrst' radosti (1959), Jednoduché slová (1969). Meséskönyvei: O bielom jelenovi (1961), Maximilián v meste (1971), Muska svetluska a hracky (1972), Postavím si kastiel' vezickovy (1973), Mesejátékát (Cervené malé medvieda) az újvidéki Forum magyarául is kiadta (A piros mackó, 1961). Négy könyvet fordított szerb-horvátból, egyet oroszából, egyet szlovénból szlovákra, egyet pedig (Sikula Rafael apóját) szlovákából szerb-horvátúra.

VIERA BENKOVÁ-POPITOVÁ

Nyugtalanság

(NEPOKOJ)

I

*Kitépték belőlem a bizonyosságot,
s odaadták
a kéményem körül ólálkodó
szeleknek.*

*Bevették bennem
a kettőnk szerelméért emelt
bástyát.*

A keresés útjait járom...

II

*Kitéptem magamból a szeleket,
kitéptem magamból a szerelmet,*

*s elültettem a juharfa alá,
korhadó fa alá.*

*Atjárható éj...
Süket csönd a szívemben.*

III

*Kitépték belőlem a bizonyosságot,
bevették bennem a bástyát,
dalra gyújtott a juharfa;
hamvába holt kandalló —
fölapritott szívem.
Szikrázik az éj.*

Füvek jegyében nappolyó

(SLNKO V ZNAMENÍ TRÁV)

*Párhozó szelek a tej-mező fölött,
s árpa-fogak közt kopasz mező.
Mégkövesült füvek lenyomata
agyag-vitézek pajzsain.
Tó állománya árad,
s csillag-nyáj gyűl a kúthoz,
vízszentelőre.*

*Sírdombok tumorai: föld gumója,
be-belopózik álmainkba.*

Füvek jegyében nappolyó.

Kör

(KRUH)

*Kimondani magunk, és levedleni a bőrt,
lenni a bőr, mikor a vipera vadlik,
amikor sebeit ön-nedvével gyógyítja,
kimondani magunk, hogy lélegezzék a vers.*

*Kimondani magunk, és lenni a szó-test,
víz tüköre, mag-gyökér,
föld sóhaja, ha Vénusz öle görcsbe rándul,
kimondani magunk, és levedleni a bőrt.*

*Mindig a körben: ez az örök igazság,
s ez a mi örök kételyünk.*

Kimondani magunk, hogy lélegezzék a vers.

VIERA BENKOVÁ-POPITOVÁ. 1939-ben született Petrőcön. Az elemi és a gimnáziumot szülővárosában végezte. Szlovák—cseh szakos tanári oklevelet szerzett a belgrádi egyetem bölcsészkarán, 1971-ben. 1962—65-ben a Hlas l'udu belső, 1973-ig külső munkatársa, 1973 áprilisától független író. 1965-től a Novy zivot szerkesztője. 1967 óta Belgrádban él. Verseskönyvei: Májovy osial' (1964), Variácie (1969), Obrady (1971). Novelláskönyve: Lesná studienka (1973). Negyedik kötete: Koráb istoty. Fordít szlovénból szlovákra, csehől szerb-horvára.

ANNA DUDÁŠOVÁ

Ha széthajtjuk az időt

(KED ROZHALÍME CAS)

*Keresztúton a hold
bizonyossággal tölti meg a nyomokat,
a jelenidő felszínén szertefolyva
tovacsorgunk.
Csobognak a szétáradó tekintetek a ködben,
s lidércfények úsznak utánunk.*

*Parton a nyár félrelökött bölcsője
elszundított halászt ringat,
megváltásukra várva
sirályok dajkálják
időűző álmait.*

*Amíg a reszkető lélek sikolya
szavakba ömlik át,
a szomjazó homok
káprázatos szemét
s napjaink sugarait kínálja.*

*Testünkben a szálka
az eljövendőt kápráztatja el —
köztünk az úr
hazugság.*